

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Om den sande Christendom

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 252. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1826_431_2-txt-shoot-idm3333.pdf (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Vi som troe, og vide, hvem vi have troet, vi kan umuelig enten være blinde for Uveiret som truer, eller uforstandige nok til at tænke, det lader sig fordrive med lydende Malm og klingende Bjelder, vi kan umuelig være ubekymrede, ved den Tanke, at vi, indskrænkede til den praktiske Vei, selv maa synes at give dem, der ene følge deres Hjertes Trang, om ikke Samtykke, saa dog, ved noget Lignende, Mod, vi kan umuelig see os stædte midt imellem systematisk Vantro og regelløs Gudelighed, uden at sukke dybt over de farlige Tider, vi have oplevet, og uden Ængstelse for, at naar vi arbeide ivrigst, og naar vore Bestræbelser krones med det heldigste Udfald, vi da ikke have ført eller kunnet føre den Kreds der samlede sig om det Livets 253de Ord, vi forkyndte, ind i vor Herres Jesu Christi urokkelige og udelelige Kirke, men kun i en Skole, som, er den end bygget paa Kirkens Grund med uskyldige Hænder, dog er et Menneske-Værk, der skal ældes som et Klædebon og synke sammen i sit Støv! Jeg veed det vel, at vore selv-kloge Israels Lærere kalde alle saadanne Bekymringer, om ei aldeles hykkelske, saa dog sværmeriske, og hvor skulde de Andet, som ikke levende føle, at kun da er vi Noget i den Høiestes Øine, naar vi i vore egne er et Intet, naar den Herre, som er vort Lys, vor Salighed og vor Livs-Kraft, naar Han, Hans Ære, Hans Seier, Hans Krone er os Alt! Det har jeg derimod levende følt, og da fandt jeg, under Bekymringen for den adspredte Hjord, hvis Hyrde jeg ei maatte lade mig ansee for, om jeg end kunde vundet Udseende deraf, og som jeg ligesaalidt maatte lede til nogen Anden, end til Ham, hvis Leie-Svende vi alle ere, som kan ei staae for Ulven, ei værge os selv, end sige Hjorden, da fandt jeg Vidnesbyrdet, fuldgjaldigt for os alle, for Læg med Lærd, det levende Vidnesbyrd, som gik fra Mund til Mund i Christi Kirke, uforandret gennem alle Omskiftelser, uafhængigt af alle Skoler i Christenheden, af alle Partier blandt de Skrift-Kloge, og nu var Sorgen slukt, nu var min Bedrøvelse forvandlet til Glæde, thi nu kunde jeg svare hvert Menneske, som spurgde mig, hvad der i Grunden var den sande ♂: ægte Christendom, uden at forlange Tro paa min Ærlighed, end sige paa min Tro, min Kundskab og Indsigt. Nu kan jeg svare enhver Spørger: ikke sandt, naar du spørger om den sande ♂: ægte Christendom, da mener du dermed de Christnes Tro og Haab, thi mener du ikke det, da er Christendommen i Grunden dig, og dit Spørgsmaal mig en ligegyldig Ting; men naar du mener det, da er Svaret let; thi havde de Christne ikke den Tro og 254de Haab, de fra Arildstid bekjendte sig til, og døbdes paa, da havde de naturligviis slet intet, hvad vi dog ikke, uden den høieste Ukjærlighed, og aabenbareste Uforstand, kan forudsætte om de utallige Millioner, som vedkjendte sig denne Tro og dette Haab, og hvoraf Mange havde Bekjendelsen kjærere end Livet, og havde blot en Eneste af dem den Tro og det Haab, de Alle bekjendte, da havde han unægtelig den eneste sande ♂: ægte Christendom; thi det er unægteligt, at hvem der troer og haaber hvad alle Christne bekjende, de, og de allene er de sande ♂: ægte Christne, medens de, der vel bekjende, men ikke troe og haabe det Samme, enten hykle, eller tale hen i Veiret.